

ХЕРАКЛОВ ШТИТ¹

Океан му споља око обода кружи
С утиснутим од сребра лабуд-копчама
на којима се затегнуто наличје држи,
јелења кожа преко маслиновог рама.

Ту је још и скуп, као на обали,
Возара што дизгине попуштају своје
За награду се боре што је никад нису дали
А болно на сваком лице справљено је.

(Онога што једном Млечни пут искашља
Па касније, махнит, и синове побије,
Сада као кривца пред задатке ставља
мучне човек који бољи од њег није.)

Са капија седам град је на том месту
Златних, а у њему људи воде кући
на колима точкова високих невесту.
И сватовских фрула писка одјекујући

Меша се са јарким бакљама, и спреда
Жене дижућ' ногу уз лиру ступају
Док их група младића поглѐда
Или се смеју, уморни, уз грају.

Други већ своје коње упрежу
Јуришајућ' крај поља где су орачи
И српови оштри последње режу
Повијено класје па га деца вежу

У сноплѐе. А за њима ред винове
Лозе са жилицама од кости слонове
Увијених међ грожђем што згњечиће сад
За престрашену девојку извући слад.

¹ J. D. McClatchy, *The Rest of the Way*, Knopf, New York, 1990.

(Овог месеца дневник снова:
„Дванаест нових звери ће бит'!“
Доктор каже да претња изнова
Напада. Да ли је издржљивост штит?)

Још даље стоје редови војника
У опреми ратној, да сруше ил' освоје
град, док лешеви леже противника
крај удовица што гребу образе своје –

Могли су да буду живи. Умотане
У емајл црни се Парке промаљају,
Канцама грабећ' војника да из ране
Отворене крвцу што липти пробају.

А спреда четири лица вребају –
Паника, Пометња, Смрт и Страва –
Сваке је коса везана на крају
Змијама за другу, кò Горгина глава.

И душе су тамо што доле се множе
Под светом, од бледог стакла им лице,
Завештане су њихове кости и коже
земљи, где промичу звезде луталице.

(Стрелци циљају на фалангу што сине
Пред њима као да је с другог света.
Армагедони што праве их машине
– Тенкови, на небу штитови од ракета –

Прете да устану против покварене
Силе коју сада хране и веселе,
Самоодбрана је оно из чега напад крене,
Мета ка којој полећу све стреле.)

А у самом средишту његовом,
Чудо велико за око, Страха слика,
Искован чврсто огњем је и громом
Али само пола види му се лика.

Друга половина уназад се склања,
усна која дрхти, једно око будно,
назад, кò да опомиње узалудно
оклопљеног дива, што се ослања

На оно што штити да ће уплашити,
Да кад му ноћу снови причати стану
О граду и пољу, о сватова свити,
Већ један од мртвих плен је за врану.

*(Са енглеској превео **Игор Јавор**)*